

A la vora del foc | Xavier González-Costa | Actualitzat el 04/10/2020 a les 20:38

Un bon viatge

Il·lustracions: Bet Calderer / Text: Xavier González-Costa

<https://www.naciodigital.cat/bergueda/noticia/21597/bon-viatge>

Quan van fer el canvi de la pesseta, ara deu fer uns vint anys, la meva sogra, que aleshores ja era vídua, va començar a estalviar totes les monedes de 2 euros que li arribaven amb el canvi de quan anava a comprar. Les posava en una mena d'àmfora de terrissa, molt lletja, que jo sempre havia vist al rebedor de casa seva i de la qual no me n'havia plantejat mai ni l'origen ni la utilitat. Devia fer un metre i mig d'alçària, era tota boteruda i s'acabava amb un coll estret i una obertura amb prou feines de tres dits d'amplada, per on passaven ben just les monedes que ella hi anava tirant.

Va dir que amb el que arribés a estalviar d'aquella manera faria "un bon viatge".

Ella que no havia sortit mai de casa i que amb el seu home, el meu sogre en pau descansi, tampoc havien anat mai enlloc perquè ell menava uns quants horts, tenia quatre gallines en un corral i deia que no podia faltar ni un dia, ara es proposava fer "un bon viatge".

Algunes vegades, li preguntàvem què volia dir amb "un bon viatge", pensant-nos que potser li feia gràcia anar fins a Benidorm amb l'Imsero o fer alguna sortida cultural per la Península d'aquelles que les agències organitzen per a persones de la seva edat. Però ella era contundent i deia que no, que això només eren excursions per relacionar-se amb altres jubilats que necessitaven distreure la seva soledat i que no li feia cap falta, que no li calia ningú més, que ja ens tenia a nosaltres, que el record del seu home li feia companyia sempre i que quan parlava d'"un bon viatge" volia dir anar a un lloc que et canviés la vida, un lloc d'aquells que no pots oblidar mai més i que, quan hi ets, penses que podries quedar-t'hi per sempre.

Jo tampoc sóc gaire de món, i quan ens explicava aquesta seva dèria, ni hi parava massa atenció, ni m'havia arribat a plantejar en cap moment quants diners es podien arribar a acumular en aquell atuell horrible del rebedor.

Un diumenge que ens va convidar a dinar a casa seva, quan vam entrar, vaig trobar a faltar alguna cosa. No vaig saber ben bé què era, ja que hauria dit que tot estava igual, però hi havia com una presència invisible, però del revés. No sé si m'explico? Tant se val. Jo tampoc hi vaig donar cap mena d'importància, tenia pressa i me'n vaig anar directament a la saleta on tenia el televisor, perquè hi havia cursa de Fórmula 1 i encara tenia temps de veure les últimes voltes abans no em cridessin a taula... però no vaig arribar ni a posar en marxa l'aparell.

Damunt de la taula braser que hi havia en un racó, de la petita entre la butaca i el sofà on jo sempre posava els peus, i del bufet que ocupava tota la paret del fons, hi havia tantes piles de monedes de 2 euros, que quan vaig voler calcular-ne l'import total, havia de fer tantes sumes i multiplicacions, que no me'n vaig sortir de cap manera.

Vaig córrer a la cuina per demanar explicacions, però ja m'hi vaig trobar la conversa començada.

La sogra, feinejant encara davant dels fogons, li explicava a la meva dona, que fullejava un acolorit catàleg de viatges, que ja havia arribat l'hora i l'endemà els del banc li anirien a buscar les monedes per recomptar-les. Jo no sabia que els bancs fessin això, però si pagues una comissió que jo vaig trobar una burrada, es veu que sí. Si no fos perquè els números no són el meu fort, per aquella animalada que va dir que li cobrarien, ja me n'hauria encarregat jo de comptar-les-hi i portar-les allà on fes falta. Però no calia perquè ho tenia tot previst i, un cop tingués l'ingrés fet a la llibreta, ja havia quedat amb l'agència per anar-los a pagar i marxar de seguida a fer aquell viatge per al qual havia estalviat tants anys, i el destí del qual encara no ens volia revelar, ja que volia que fos una sorpresa per a tots plegats... I a fe de Déu que va ser així.

Aquella mateixa nit va patir un infart fulminant, i amb tota aquella morterada de calés que havia anat arraconant, vam poder pagar l'enterrament sencer i encara ens en van sobrar per fer-nos el quarto de bany nou que, tot s'ha de dir, era el d'origen de quan ens vam comprar el pis i ara ja estava molt passat de moda.

X

avier Gonzàlez-Costa va començar a viatjar als vuit anys acompanyant a Juli Verne i a Tintin. Després, de gran, ha anat a veure si és veritat, cooperant amb la desapareguda organització "Viatgers sense Fronteres" que va presidir des de la seva fundació. És escriptor autodidacta, de formació acadèmica en el món de les ciències. Ha guanyat diversos premis de poesia i de teatre. Com a actor, porta més de vint-i-cinc obres de teatre al sarró del Garrofa, que va interpretar durant vint-i-sis Nadals als Pastorets de Berga.

Bet Calderer és una berguedana de Barcelona, artista i grafista. Sortida dels forns de la Facultat de Belles Arts de la capital, se sent orgullosa de poder dir que va començar a treballar al costat de Pepe Calvo, amb qui va aprendre l'ofici de donar solucions de disseny gràfic per a empreses com Coca-cola, Santiveri, Martínez-Bimbo, Marcilla, etc. Des de fa quinze anys ha fet de la seva passió, la pintura i el dibuix, el seu modus vivendi. Ha col·laborat amb Ibèrica de dansa amb l'escenografia pictòrica de l'espectacle "Las estaciones".